

A kerítésnél állok. Fehér. Mint az utcára hajló cseresznyefa millió virága. A tavaszi szél fehér szirmokat szítál köré. Körénk. A teraszon már-már undorítóan boldog család. Négy generáció titkát fürkészem négy hete. Fehér hajú déd-

62 Nagy Kriszta Léna

A KERÍTÉS TÚLOLDALA

papa ölében kétévesforma szőke kislány. Fanni. Vagy, ahogy ő hívja: Fáncsi. Kíváncsi Fáncsi. Boldogan sürgő-forgó dédmama kezében sütemény, kávé, rántott csirke. Kék szemé-

ben vidámság. Három középkorú pár, változó számú fiatal. Kamaszoktól kora harmincasokig. Fáncsi szülei, Flóra és Olivér, fél szeme mindig a kislányt öleli. Minden vasárnap.

Az első családtagok szombaton délután érkeznek. A csomagtartóból papírzacskók masíroznak a konyhába. Drágáim a zöld Opellel hozzák a bort és az üdítőket. Kati, a fiatal dédmama répát, krumplit pucol, borsót, babot fejt a kerti asztalnál. Ebben nem enged segíteni senkinek. Sándornak sem. A férje mégis hétről hétre cukkolja, hogy majd ő megpucolja a krumplit. Na, még csak az kéne – nevet vissza rá hétről hétre Kati, és már kanyarítja is a rózsaszín héjat a lába közé fogott hatalmas táliba. Ha megtelik, elviheted a komposztba – engeszteli ki sértett férjeurát. Aki homlokon csókolja, és elkezd fenni a kést. Csirkéket darabol, paníroz, kockáz, húsokat szeletel, tölt, kötöz.

Vasárnap korán kelnek. Hét körül már felöltözve, a kerítést kémelve kávéznak, reggeliznek. Nyolc körül jönnek Drágáim. Az egyik negyvenes házaspár két kamasszal. A gyerekek kezében telefonnal ébredeznek a teraszon. A többieket elnyeli a ház, és csak az újabb Drágáim érkezésekor bukannak elő délig. Drágáim lassan megtöltik az árnyas verandát. A hatalmas, tölgy étkezőasztalon a kávéscsészéket hófehér damaszt abrosz váltja, és ránézésre sem IKEÁ-s étkészlet. Poharak és evőeszközök vándorolnak csilingelnek kézről kézre. Frissen szedett virág illatozik a metszett vázákban. Végül a porcelán levesestálak gőzölgése mellett elcsendesül a társaság. Kanalak koccanása jelzi, hogy egy csepp sem maradt a tányérokban. A tálak roskadoznak a sült, rántott húsoktól, sajtoktól, zöldségektől. Illatuk elkészül a kerítésen túlra. Beszélgetés mellett esznek tovább jó étvágygal. Ilyenkor szoktam elővenni a melegtől felpuhult sajtos szendvicsemet, és majszolom el némi undort érezve a kontraszt miatt. A süteményeket kísérő kávé már együtt költjük el. Ők a teraszon, aranyszélű csészékből. Én a kerítés tövébe vackolódva a termoszból. Ennek legalább nem ártott a hőség, állapítom meg immár negyedik alkalommal. Hátizsákomból kikotrom a gyűrtött jegyzetfüzetet és a tollat. Drágáim talán felfedik a neveiket. Lassan haladok a beazonosításukkal.

De ez egy cseppet sem zavar. Minél később fejtem meg a titkukat, annál tovább kutathatom.

***

A romos házra véletlenül bukkantam. A Face dobta fel egy ingatlanos hirdetésben. Először nem is akartam hinni a szememnek.

63

Bontásra ítélték, telekként árulták a kis zsákfaluban. Bagóért. Kovácsék generációja kihalt belőle, az önkormányzatnak csak a terhére van. Az árából rendbe hozzák a focipályát, meséli üdvözült mosollyal a polgármester, miközben kerek, puha hasán táncolnak a vastag, fekete szőrszálak a necctrikó alatt. Zavarában, valamikor kék munkásnadrágjának szűkítőjével babrál.

– És akkor ide is tetszik költözni, kisanaccsád? – Kérdezi még bárgyúbb vigyorral.

– Lehet – válaszolom komolyan.

– Egy ilyen városi, finom úrihölgy mit fog csinálni itt az Isten háta mögött? Má' meg ne haragudjon, ami' kíváncsiskodik.

– Nem haragszom, Somfa úr. Majd meglátjuk – köszönök el szelintem titokzatos mosollyal.

Egy pillanatig próbálok elképzelni, hogy hogy élhettek itt az emberek, de nem sikerül. Egészen mást szeretnék elképzelni, kifürkészni. A szomszédban lakó családot. Ferenczi Sándor és felesége élete érdekel.

A telkek közti kerítés tyúkhálóból készült. A fák, bokrok, növények kedvükre nőnek át rajta. A hatalmas diófa alatti bokor mellől tökéletes a rálátás Ferencziék teraszára. A polgi szerint most nyaralnak, csak két hét múlva szombaton jönnek haza. Van két hetem, hogy lakhatóvá tegyem a házat, és kialakítsam a megfigyelőállásomat.

Bár tilos, mégis bemegyek és körülnézek a nádfedeles viskóban. Lépteimre galambok riadnak a szoba hűlt helyén. Kihúzott fiókokban papírok, régi, koszos ágynemű, por. A betört ablakokra szivárványt rajzol a maszat. Az ágy rövid és keskeny. A vastag dunyha közepén három macska vizslat kíváncsian. A konyha katasztrófa, be se merek lépni. A fürdőszobát egy külön épületben találom. Meglepő módon, szinte tökéletes állapotban. Néhány flaska Domestos után olyan, mintha új lenne. A nyitott ablaknál merülök el a meleg, habos vízbe. Nézem a csillagokat, hallgatom a tücsköket. Élvezem a békét.

A nyárnak köszönhetően másnap a szomszédos városban előbb kapok sátrat, hálósákot és a kempingezéshez elengedhetetlen felszerelést, mint cukormentes fagyaltot. Igyekszem mindenből a legolcsóbbat és a legkevesebbet venni. Nem vagyok egy *vadonban-is-megélek* típus, lelki szemeim előtt már látom, hogy néhány hét múlva minden a kerületi hulladékmentes

csoportban landol ingyen elvihető címkével. Telepakolt csomagtartóval indulok haza. A levegő izzik a forróságtól. Fákkal csak ritkán találkozom. Kanyargok az úttal, aztán a folyóval. Nem akarok az autópályán menni. Meg akarom ismerni a környéket. A sokadik cukrászdának hagyom, hogy
64 elcsábítson. Hatalmas fagyikelyhet szorongatva süppedek a párnák közé Holle anyó házában. Fehér ház előtt fehér asztalok, körülöttük fehér székeken hófehér, puha párnák. Mint felhők a havas táj felett. A fehér kerítésen fehér virágok kacérkodnak egymással a fehér, méretre készült faládákban. A hatalmas nyírfák kérge is fehér. Sötétkéék nyári ruhám és a színes, olvadozó gombócok mint vidám pacák a vásznon. A sűrű csendet csak a levelek zizegése, kanalam koppanása és néhány virgonc madár csivitelése töri meg. Mikor a közeli templom harangja is megkondul, összerezzenek. A tökéletesség hirtelen ijesztő. Nagyot kortyolok a jéghideg bodzaszörpöből a vállamra telepedő magánnyal osztozom az utolsó kanál fagyin. Nem viszem be a poharakat. Nem akarok beszélgetni, és mivel rajtam kívül nincs más vendég, erre jó esély lenne. Bekapcsolom a klímát, az első lehetőségnél felhajtok a sztrádára, és meg sem állok hazáig.

Pest határában bizonytalanodom el először. Tudtam, hogy így lesz, mégis pánikként tör rám az Úristenmitcsináltam érzés. Kidobtam hatszázezer forintot azzal a hülye telekkel, meg a rozzant házzal. És a csomagtartóm is tele van utálom kategóriás cuccokkal. Hagyni kellett volna Ferencziéket a csudába! Elvétem a sávot, szabálytalanul sorolok be a Petőfi hídra kanyarodóra. A fekete terepjáró sofőrje rám dudál. Jogosan. Aztán megelőz és beint. Elrebegek egy néma bocsit, és araszolok tovább a kocsisorban.

A gardrób mélyére süllyesztem a kempingcuccokat, vizet engedek a kádba, és egy pohár jéghideg gin tonikkal elmerülök a habok közé. A víztől vagy a gintől visszaszívárogo belém a tettvágy. Kíváncsiságom, az igazság utáni vágyam legyőzi anyagias és aggodalmas énemet. A fotelbe kucorodom és a ventilátor ütemes surrogása mellett olvasni kezdem a több száz oldalnyi anyagot. Amit éveken át gyűjtöttem, rendeztettem. Ami Ferencziékhez vezetett.

A nyár szívfájdítóan kellemes ebben az Isten háta mögötti faluban, Kiskobakban. A Duna gyakorlatilag a kertek végében kanyarog. A sodrástól elzárt holtágban frissítő az úszás. Utálni akarom a helyet, mégis egyre jobban kedvelem. Somfa úr az egyetlen, akinek sikerül visszabillenteni a már-már csöpögősen romantikus hangulatból. Jöttét szőrös hasa előzi meg. A pólója terjedelmes mellei alá gyűrve, kopott-koszos kék munkásnadrágja eltűnik az ágyéka fölött. Próbálok nem elképzelni, ahogy lehajol. Újdonság vagyok a faluban, és kötelességének érzi, hogy mindenkiről mindent elmeséljen. Így tudom meg a második felderítő hétvégén, hogy Ferencziék hétfőn jönnek haza, és kedden érkezik hozzájuk a család.

– Jön az egész pereputty. Még a pestiek is legyűnnek. Mán megrendíték a csirkéket Bözsi nénnytől – újságolja nagy hévvel. Sörösüvegét használva petrencének, be is tájolja Bözsi nénye házat. – Ha ksnaccsád igazi, jó, falusi csirkét akar enni, csak szójjon neki. Vág magának is egyet. Olyat a bótba nem kapnyi, köröz lapát kezével pirosra sült hasán. – 65
Nagyot kortyol a sörből, leöblíti a sült csirke emlékét, majd harsány nevetéssel közli, hogy a Sanyi kéthetes lesz. – Érti aranyom, két hetes.

Próbálok nevetni, de érzem, hogy mosolyom nem őszinte. Szerencsére Giza haza parancsolja élete párját, így Somfa úr lassan imbolygó alakja belevész a vörösen izzó napba.

Elgurulok a közeli benzinkúthoz. Szeretem a fűszeres kolbászos hotdogjukat. Kettővel jól is lakom. Amíg az elviteles bögrémbe elkészül a koffeinmentes esti latte, az árnyékban próbálok gyorsabban enni a dupla csokist, mint ahogy az olvad. Sosem sikerül. A pálcika köré tekert arany-fekete fólia most is úszik a fagyiban. Elszánt kísérletezésemet mégsem adom fel. Hiszem, hogy egyszer én leszek a gyorsabb.

Vacsora után indulok csak haza. Elnyújtom ezt a békét.

Mire leparkolok az elviselhetetlenül forrónak tűnő utcácskám-ban, kész a haditervem. Jövő hét utáni vasárnap indul az akció egy utolsó bevásárlással. Szúnyog és bogárriasztóból úgy érzem, nem fogok tudni eleget vinni magammal. A fürdő elég hűvös, a kenyér és a kemény sajt bírja majd néhány napig. Rendeltem távcsövet is és egy mini horgász széket, hogy ne kelljen egész nap a földön ülnöm.

Hétfő reggel fel kell állítanom a sátrat és elfoglalni a bokrok között a megfigyelőállást. Nem akarom, hogy kiszúrják a szomszédot. Megtaláltam a tökéletes helyet a ház mögött, ahonnan a terepmintás sátor észrevehetetlen. Biztos, ami biztos, gyűjtöttem néhány nagyobb, lombos ágat, amivel a hátát el tudom majd takarni. Somfa úrnak a lelkére kötöttem, hogy tartson titokban. Bár utálok hazudni, de előadtam egy mesét a válásomról és a pszichopata férjemről, aki mindenhova követ. Előle menekülök. Talán könnyeztem is. Nem emlékszem. A joviális öregúr szemét lesütve ígérte meg, hogy nem mondja meg senkinek, hogy eladta nekem a telket. Jóindulatának zálogaként azt is megengedte, hogy bármikor beállhatok a csűrbe a háza mellett a kocsimmal.

Úgy tervezem, hogy kedden, legkésőbb szerdán jövök vissza Pestre. Ennyi időnek elégnek kell lennie, hogy a valóságban is kiismerjem a Ferenczi családot.

Négy héttel később belátom, hogy tévedtem.

Ferenczi Sándor kézműves könyvkötőmester. Születetett 1945. július 10-én Komáromban. Anyja neve: Kiss Zsuzsanna. 1959-től iparostanuló Végvári Rudolf könyvkötő mesternél. 1962-től a Komáromi Könyvkötő KTSZ dolgozója.

1990-ben társul Vándor és fia Bt-jéhez, ahol jelenleg is dolgozik. Varga
66 Katalin könyvtáros. Született 1947. október 29-én Ácson. Anyja neve: Barna Ágnes. 1971-ben diplomázott az ELTE-n, népművelés-könyvtár szakon. 1971-től nyugdíjazásáig (2005) a komáromi Jókai Mór Városi Könyvtár dolgozója.

1972-ben kötöttek házasságot. Három gyermekük Ferenczi László (1973), Eszter (1976), Réka (1978), kilenc unokájuk és két dédunokájuk van.

A terebélyes családfát fejből tudom, mégis nehezen sikerül neveket társítanom az arcokhoz. Eszter érdekel leginkább. Egy napon születünk. Ugyanabban a kórházban.

Úgy mesélik, aznap hóvihar volt. És influenza-járvány. Az I. sz. Női Klinika szülészete boldog-kétségbeesett apák nélkül maradt. Eszter apukája belógott. Orvosnak öltözött, maszkot kötött az arcára, és akkor se vette le, amikor Katát homlokon csókolta. Hosszan támaszkodott a falnak az üvegfal mellett, amely mögött ott aludt a lánya. Sokáig azt hitték, hogy Laci után Kátának nem lehet több gyereke. Mikor mégis terhes lett, a komáromi orvos felküldte Pestre. Ott jobb kezekben lesz. Eszter maga volt a csoda, aki hangos sírással üvöltötte magát életre 1976. február 29-én hajnali ötkor. Két perccel előttem. Ferenczi Sándorné, született Varga Katalin és Varga Emília egymás mellett vajúdott órákig. A Vargák, ahogy az osztályon emlegették őket.

Nem emlékszem, hogy hogy keveredtem az I. sz. Női Klinika online nyílt napjára. A hetek óta tartó maradjotthonban hajlamos vagyok online közösségekbe botlani. Szociális életem kimerült a hajnali futásban a Dunaparton. Nem tudok betelni a szélfúttá felhők és az ezer színben csillogó, nyugodt víz látványával. Hetente egyszer online borozunk Veronnal. A linket talán ekkor ajánlotta. Ő is ott szült. De lehet, hogy a Face dobta fel valamelyik guglizásom következtében. A karantén piknik kapcsán gondolták, hogy érdekelnek a PIC részleg új inkubátorai.

Elnézem a csöpp babákat. Némelyik alig egy kilós. Átlátszó bőrük vöröslök a hatalmas pelenka alatt. Valaki beszél, de én csak az ideiglenesen elárvult gyerekeket látom gépanyáik ölelésében. A hivatalos eseményt kötetlen beszélgetés követi. Aktív és régi dolgozók sztorizgatnak, sírnak, nevetnek. Aggódó és reménykedő anyukák kérdeznek. És mivel túl sokan vagyunk, chat-szobákra oszlunk. Így tudom meg, hogy a jeles napokon született babáknak történetük van. Nehéz szülés azon a nyolcvannégyes karácsonyon, Pethes doktor első császármetszése. Így leszek szem és fültanúja Ica nővér történetének is.

– Annus, emlékszel arra a nagy hóviharra?
 – A '87-esre?
 – Nem, ez valamikor a hetvenes években volt.
 – Icakám, akkor én még az iskolapadban ültem – nevet iskolás évein nosztalgizva Annus. Zoomos nevén dr. Pethesné.

– Margó, te biztos emlékszel – kutat emléktárs után Ica. Szalay Zoltánné.

– Emlékszem hát – kacag vissza Margó. Balatoni Ödönné. – Hányban is volt?

– Azt nem tudom, de az biztos, hogy február 29 volt. Felhangosítom a beszélgetést.

– Gyerekek, ahhoz képest a '87-es havazás, semmi nem volt.

– Több, mint 1 méteres hótorlaszok voltak mindenhol – veszi át a szót Ica.

Dermedten figyelek minden szavára. Bedugom a fülest, nehogy bármiről lemaradjak.

– A szüléset meg tele. Mintha a kismamák megérezték volna, előző nap annyian feküdtek be fájásokkal, hogy még. Gondoltam is, hogy jókor ragadtam bent az időjárás miatt. Emlékeztek a Vargákra?

Kezem a fülesen, szemem a képernyőn. Levegőt sem veszek.

– Lehet, hogy sok volt ez a pezsgő, de valamit el kell mondanom nektek, gyerekek. Én azt hiszem, elcseréltem a két Varga lányt.

A Zoom és a fejem egyszerre robban szét. Hallom az ugyan már, a mindenki ettől rettegetteket. A hangok, mintha egy vízzel telt lufiból jönnének. Ica néz egyedül meredtem. Rám. Feldúlnál két boldog családot – hallom. Icát nézem, amíg ki nem lép a beszélgetésből. Exkolégái dühösek. Amiért elrontotta az estét. Amiért foltot akar ejteni a becsületükön. Mert ilyen nem történhetett meg. Ica már öreg, félrebeszél. Sokat is ivott – mentegetik. Leginkább magukat.

Nem tudom, hogy lett vége a meetnek. Apám szavaira emlékszem, aki büszkén mesélte minden véradása után, hogy milyen ritka vérünk van mindhármunknak: nulla negatív. Öt perc alatt találok vércsoport tesztet. Másnap meg is érkezik. Futár hozza, extra díjért. Mosolyog, mikor átadja a kis csomagot. Maszkja fölött meleg barna szemében elidőzöm néhány másodpercig, aztán rácsukom az ajtót. Remegő kézzel bontom ki a dobozt. Az olló nem vágja a ragasztószalagot. A szék is kigurul alólam. Fertőtlenítek. Szúrok. Cseppentek. Négyyszer. Vérem kivirágzik a tesztlapon. Forgatom, várok. Négy egyenletes kört kellene látnom. Az a nulla negatív. Három szemcsés cseppem a papír szerint az ábé pozitív.